Υπόθεση C-250/90

Control Union Gesellschaft für Warenkontrolle mbH
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Απαράδεκτο »

Διάταξη του Δικαστηρίου της 9ης Ιουλίου 1991 3585

Περίληψη της Διατάξεως

1. *Προσφυγή ακυρώσεως — Προθεσμίες — Απώλεια σχετικού δικαιώματος λόγω παρελεύσεως προθεσμίας*
   (Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 173, εδάφιο 3)

2. *Προσφυγή κατά παραλείψεως — Λήψη αποφάσεως — Η προσφυγή είναι απαράδεκτη*
   (Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 175)

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 9ης Ιουλίου 1991 *

Στην υπόθεση C-250/90,

Control Union Gesellschaft für Warenkontrolle mbH, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα τη Βρέμη (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπουμένη από τον F.-M. Hohrmann, δικηγόρο Βρέμης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Arendt και Harles, 4, avenue Marie-Thérèse,

προσφεύγουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον U. Wölker, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον G. Berardis, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητεί από το Δικαστήριο, κυρίως, να υποχρεώσει την Επιτροπή να αναθέσει στην Control Union το έργο συντονισμού όσον αφορά αποστολές καθώς και ελέγχους ποιότητας και ποσότητας τροφίμων στους λιμένες φορτώσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και, επικουρικώς, να υποχρεώσει την Επιτροπή, αφού ανακαλέσει την από 1 Μαρτίου 1990 απόφασή της, με την οποία απέρριψε την προσφορά της Control Union στο πλαίσιο σχετικού διαγωνισμού, να λάβει ως προς την προσφεύγουσα νέα απόφαση,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, G. F. Mancini, T. F. O'Higgins, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Díez de Velasco, προέδρους τμήματος, Sir Gordon Slynn, K. N. Κακούρη, R. Joliet, F. A. Schockweiler, F. Grévisse, M. Zuleeg και P. J. G. Kapteyn, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Tesauro
γραμματέας: J.-G. Giraud

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 6 Αυγούστου 1990, η εταιρία Control Union Gesellschaft für Warenkontrolle mbH (στο εξής: Control Union) άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί από το Δικαστήριο, κυρίως, να υποχρεώσει την Επιτροπή να αναθέσει στην Control Union το έργο συντονισμού όσον αφορά αποστολές καθώς και ελέγχους ποιότητας και ποσότητας τροφίμων στους λιμένες φορτώσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και, επικουρικώς, να υποχρεώσει την Επιτροπή, αφού ανακαλέσει την από 1ης Μαρτίου 1990 απόφασή της, με την οποία απέρριψε την προσφορά της Control Union στο πλαίσιο σχετικού διαγωνισμού, να λάβει ως προς την προσφεύγουσα νέα απόφαση.

2 Τον Μάιο του 1987, η Επιτροπή δημοσίευσε μια ανακοίνωση προσκλήσεως για υποβολή προσφορών « σχετικά με την προεπιλογή των επιχειρήσεων που γίνονται δεκτές να συμμετάσχουν στην περιορισμένη πρόσκληση για υποβολή προσφορών που θα αρχίσει περαιτέρω για την εκπλήρωση των καθηκόντων συντονισμού όσον αφορά τις αποστολές καθώς και τους ελέγχους ποιότητας επισιτιστικών προϊόντων » (ΕΕ C 127, σ. 2). Σύμφωνα με την ανακοίνωση αυτή, οι παροχές των επιχειρήσεων που θα επιλέγονταν επρόκειτο να εκτελεστούν στους λιμένες φορτώσεως των κρατών μελών της Κοινότητας, στους διαφόρους λιμένες εκφορτώσεως καθώς και σε ορισμένα σημεία εκφορτώσεως που βρίσκονται στις δικαιούχους χώρες. Η πρόσκληση αυτή για υποβολή προσφορών αφορούσε αποστολές που επρόκειτο να εκτελεστούν στο πλαίσιο του κανονισμού (ΕΟΚ) 2200/87 της Επιτροπής, της 8ης Ιουλίου 1987, για τις γενικές διατάξεις της συγκεντρώσεως στην Κοινότητα των προϊόντων που χορηγούνται ως κοινοτική επισιτιστική βοήθεια (ΕΕ L 204, σ. 1).

3 Η επιχείρηση Control Union ήταν μια από τις επιχειρήσεις που υπέβαλαν προσφορές για προεπιλογή.

4 Στις 22 Δεκεμβρίου 1987, η Επιτροπή γνωστοποίησε στην Control Union ότι είχε προεπιλεγεί για τους ελέγχους παραδόσεων στους λιμένες φορτώσεως. Αντιθέτως, καθώς η επιχείρηση αυτή δεν διέθετε θυγατρικές επιχειρήσεις στις δικαιούχους χώρες, η Επιτροπή έκρινε ότι δεν μπορούσε αυτή να επιλεγεί για το έργο του ελέγχου που έπρεπε να διενεργείται στους λιμένες εκφορτώσεως και στα σημεία παραλαβής.

5 Στις 20 Ιουνίου 1989, η Control Union απέστειλε στην Επιτροπή κατάλογο των εγκαταστάσεων και των θυγατρικών της επιχειρήσεων σε ορισμένες δικαιούχους χώρες, αναλαμβάνοντας ταυτόχρονα τη δέσμευση να ιδρύσει, σε περίπτωση που θα επιλεγόταν, γραφεία σε διάφορες άλλες δικαιούχους χώρες.

6 Την 1η Μαρτίου 1990, η Επιτροπή πληροφόρησε την Control Union ότι η επιλογή είχε γίνει με κριτήριο το δίκτυο θυγατρικών επιχειρήσεων που οι επιχειρήσεις διέθεταν σε υπερπόντιες χώρες και ότι, ως εκ τούτου, η προσφορά της δεν είχε γίνει δεκτή ούτε όσον αφορά το έργο ελέγχου στους λιμένες φορτώσεως ούτε όσον αφορά το έργο του ελέγχου που έπρεπε να διενεργείται στους λιμένες εκφορτώσεως και στα σημεία παραλαβής. Η Επιτροπή διευκρίνιζε ότι με την απόφαση αυτή ετίθετο τέρμα στη διαδικασία επιλογής.

7 Στις 4 Μαΐου 1990, η Control Union γνωστοποίησε στην Επιτροπή τις αντιρρήσεις της σχετικά με τους λόγους απορρίψεως της προσφοράς της. Με έγγραφο της 2ας Ιουλίου 1990, η Επιτροπή ενέμεινε στις απόψεις της.

8 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Control Union επικαλείται διαφόρους λόγους προκειμένου να αποδείξει το μη σύννομο της διαδικασίας επιλογής. Πρώτον, η Επιτροπή παρέβη, κατά την προσφεύγουσα, τους όρους της προσκλήσεως για υποβολή προσφορών επιλέγοντας μια ελβετική επιχείρηση, ενώ η σχετική πρόσκληση διευκρίνιζε ότι μόνο φυσικά ή νομικά πρόσωπα από τα κράτη μέλη μπορούσαν να επιλεγούν. Δεύτερον, κρίνοντας κατάλληλες για την πραγματοποίηση του έργου ελέγχου μόνο τις επιχειρήσεις που διαθέτουν σημαντικό δίκτυο πρακτορείων στις υπερπόντιες χώρες, η Επιτροπή επέλεξε ένα κριτήριο που είναι ακατάλληλο τόσον από νομική άποψη όσο και από την άποψη της υφισταμένης πραγματικής καταστάσεως. Από νομική άποψη, διότι οι αιτιολογικές σκέψεις του προαναφερθέντος κανονισμού 2200/87 της Επιτροπής διευκρινίζουν ότι οι διαδικασίες ελέγχου των προϊόντων, στους λιμένες φορτώσεως, πρέπει να μπορούν να παρέχουν επαρκείς εγγυήσεις σχετικά με το αίσιο πέρας της παροχής. Από την άποψη της υφισταμένης πραγματικής καταστάσεως, διότι η προϋπόθεση όπως ο υποβάλλων προσφορά διαθέτει εκτεταμένο δίκτυο πρακτορείων στις υπερπόντιες χώρες σε καμιά περίπτωση δεν αποτελεί προσήκον κριτήριο για την εκτίμηση των δυνατοτήτων του όσον αφορά τον έλεγχο των εμπορευμάτων.

9 Με αίτηση που υπέβαλε σύμφωνα με το άρθρο 91, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Επιτροπή προβάλλει το απαράδεκτο της προσφυγής και ζητεί από το Δικαστήριο να αποφασίσει επί της ενστάσεως χωρίς να εισέλθει στην ουσία της υποθέσεως. Κατά την Επιτροπή, η προσφυγή της Control Union αποτελεί προσφυγή ακυρώσεως η οποία είναι απαράδεκτη ως εκπρόθεσμη.

10 Στις παρατηρήσεις της σχετικά με την ένσταση αυτή, η Control Union υποστηρίζει ότι η προσφυγή της πρέπει να θεωρηθεί ως προσφυγή κατά παραλείψεως με την οποία ζητείται να αναγνωριστεί ότι η Επιτροπή παρέλειψε να αποφανθεί νομοτύπως επί των όρων της προσκλήσεως για υποβολή προσφορών. Κατά την Control Union, δεν πρόκειται για προσφυγή ακυρώσεως. Η άρνηση της Επιτροπής δεν αποτελεί απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, διότι βασίζεται επί κριτηρίου νομικώς εσφαλμένου και στερείται οποιασδήποτε ειδικής αιτιολογίας.

11 Όπως προκύπτει από τις περιγραφείσες ανωτέρω περιστάσεις, η Επιτροπή γνωστοποίησε στην Control Union, με έγγραφο της 1ης Μαρτίου 1990, οριστικώς και απερίφραστως την απόφασή της να μη την επιλέξει.

12 Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, κατά το σύστημα της προσφυγής ακυρώσεως του άρθρου 173 της Συνθήκης και τηρώντας τις προβλεπόμενες από τη διάταξη αυτή προθεσμίες, η Control Union είχε την ευχέρεια να προβάλει τους λόγους της, ιδίως αυτούς που αντλούνται από τον παράνομο χαρακτήρα του επιλεγέντος από την Επιτροπή κριτηρίου, προκειμένου να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της επίμαχης αποφάσεως.

13 Εξάλλου, αποδείχθηκε ότι η Control Union είχε λάβει γνώση, το αργότερο στις 4 Μαΐου 1990, της αποφάσεως εφόσον προέβαλε, κατά την ημερομηνία εκείνη, διάφορες αντιρρήσεις σχετικά με τη διεξαγωγή της διαδικασίας επιλογής.

14 Πρέπει πάντως να επισημανθεί ότι το έγγραφο της Επιτροπής της 2ας Ιουλίου 1990 δεν είχε ως αποτέλεσμα να αρχίσει να τρέχει εκ νέου η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής, δεδομένου ότι το έγγραφο αυτό επιβεβαίωνε απλώς την απόφαση της 1ης Μαρτίου 1990.

15 Υπό τις συνθήκες αυτές, σε περίπτωση που, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, η προσφυγή της Control Union θεωρηθεί ως προσφυγή ακυρώσεως, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη διότι δεν ασκήθηκε εντός της προθεσμίας δύο μηνών που προβλέπεται από το άρθρο 173, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης, παρατεινομένης λόγω αποστάσεως σύμφωνα με το παράρτημα ΙΙ του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

16 Αντιθέτως, σε περίπτωση που, όπως διατείνεται η προσφεύγουσα, η προσφυγή στηρίζεται στο άρθρο 175 της Συνθήκης, αρκεί η διαπίστωση ότι η Επιτροπή έλαβε απόφαση ως προς αυτήν, οπότε οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου αυτού δεν συντρέχουν.

17 Κατά συνέπεια, συντρέχει περίπτωση εφαρμογής του άρθρου 92, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας και η προσφυγή να κηρυχθεί απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

18 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 9 Ιουλίου 1991.

Ο Γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος

O. Due